

господари. Хората стоеха на купове и разговаряха. Сѣкашъ всички тѣ бѣха другари и познати.

Мара се видѣ сама и захвърлена. Кой ще наеме такава малко момиченце?

Тя се сви до църковната стѣна съ свидѣтелството въ рѣжа и почна да чака. Много господари и господарки минаха покрай нея, но никой дори не я погледна.

Близо до нея седѣха нѣколко ергени.

— Слушай момиченце, я ела тукъ, — викна ѝ едина отъ тѣхъ.

Останалитѣ се изсмѣха и почнаха да си шушукать.

— Ела де, какво мислишъ тамъ! Ела постой при насъ!

Мара почервенѣ и се оттегли по-далечъ. Въ тая минута единъ господарь и една господарка се спрѣха прѣдъ нея. Ала тѣ може би да не бѣха наистина господари, защото жената носѣше на главата си вмѣсто шапка забратка, дрехитѣ на мъжа бѣха доста изтжркани.

— А, ето тази, — каза господина, сочейки съ бастона Мара. Тази едва ли ще иска много. Или какъ мислишъ?

Азъ ще съмъ благодарна отъ това, което ми дадете, — отговори Мара тихо.

Въ нея се появи слаба надежда.

— Но какво можешъ да работишъ ти? Ти не ще можешъ да носишъ вѣдрото съ вода?

— Ще мога, господине.

— А да перешъ?

— Азъ съмъ прала и по-рано.

— Е, какво, ще я вземешъ ли? Изглежда да е тиха и скромна, — каза господинътъ, като се обръщаше къмъ жена си.